

מפצחים גרעינים

written by אלי קלוטשטיין | 27.06.2025

מתקפת הפתע הישראלית על איראן ב-13 ביוני [?] לפני קצת פחות משבועיים [?] נועדה בראש ובראשונה לפגוע בתוכנית הגרעין שמטפחת טהרן במשך שנים. מלבד זאת היא כוונה להשמיד חלקים ניכרים מתוכנית הטילאות של הרפובליקה האסלאמית, שתוכננה לייצר טילים במספרים שלא נוכל להתגונן מפניהם. ערב המלחמה היו בידי איראן כ-2,500 טילים, אולי יותר, ובמהלכה שיגרה כ-500 מהם. היא תכננה לייצר בשנים הקרובות כעשרת אלפים טילים. ח[?]שבו על הנזק שדבר כזה היה גורם.

ישראל אכן הצליחה לפגוע בלא מעט רכיבים של תוכנית הגרעין ב-12 ימי הלחימה באיראן, ולאחר מכן הגיעה ארה"ב וסיפקה את "המכה בפטיש". בדרך האופיינית האהובה עליו, הנשיא דונלד טראמפ הקפיד לתת את השואו בדמות המפציצים היקרים בעולם ופצצות ייחודיות מאין כמותן, נותר למרכז הבמה העולמית, והשתמש בכמות כוח אדירה כדי להעביר את המסר לאיראנים ולקבע את שמו בכותרות ובדפי ההיסטוריה. מכיוון שממילא זה מקדם את האינטרסים הישראליים, סביר להניח שלא רבים בארץ התנגדו לכך שהנשיא גנב את הקרדיט. להפך, אם זה מועיל לטראמפ [?] שבאמת סייע לנו רבות מאז התחילה המערכה [?] ומגדיל את קרנו בעיניו, הרי זה משובח.

זמן קצר לאחר מכן התברר שהנשיא לא הסתפק בכך, וגם המשך המערכה היה בסגנון הייחודי לו: תיווך של הפסקת אש בהפתעה, הודעה עליה בחוצות העיר ובאותיות קידוש לבנה, העצמת ערכה וציוץ אינסופי של מלל עליה, אכיפה עוצמתית שלה מול ניסיון ישראלי לייצר משוואה מול הפרה איראנית ועוד. בכך, לכאורה, תמה מערכת "עם כלביא" [?] אם רק ישכילו שני הצדדים לשמור על הפסקת האש ולא יפרו אותה באופן מוחלט תוך זמן קצר.

סוף המערכה, גם אם באופן זמני, מספק הזדמנות טובה לצלול לעומק ולבחון את ההישגים בעניין התכלית העיקרית שלשמה יצאה ישראל למתקפה באיראן: סיכול תוכנית הגרעין האיראנית. מהו היקף הפגיעה בתוכנית, האם ישראל קרובה להצליח במטרתה, כפי שהצהיר השבוע רה"מ בנימין נתניהו, ומה עוד נותר לעשות בעניין זה?

ישראל יצאה למערכה בתזמון האחרון האפשרי, ובעקבות מידע על פעילות הנשקה שביצעו האיראנים [?] צעדים בתחום הגרעין שקידמו את הפיכת החומר הבקיע לפצצה של ממש. בין היתר כללו פעולות אלה את הכנת הליבה המתכתית והנפץ של הגרעין, ניסויים בקרינה, העשרת אורניום לרמה גבוהה מאוד והכנות לייצור חומר נפץ פלסטי. אפשר לומר כי בין כל הרכיבים האלה יש רבים שנפגעו.

הערכת הנזק

הממד הראשון שישראל פעלה בו להשמדת הגרעין האיראני הוא התשתיות הפיזיות של התוכנית קרי, המעבדות, מתקני המחקר והייצור, הפיתוח וההעשרה.

מרכז ההעשרה הוותיק והגדול

המתקן בנתנז היה על הכוונת הישראלית מהתחלה. מדובר באתר בעל שני חלקים, עילי ותת-קרקעי, שבו היו מאוחסנות רוב הסרכזות (צנטריפוגות) האיראניות ערב המתקפה, כ-15 אלף בסך הכול. זהו מתקן ההעשרה הוותיק יותר באיראן, אשר פעיל כבר למעלה מעשרים שנה, ואשר הותקף בשנת 2010 בידי התולעת הממוחשבת "סטקסנט", מה שגרם להשבתת הסרכזות במקום.

בתקיפות הקודמות, עוד באפריל 2024, השמידה ישראל את סוללת ה-S-300 ששמרה על נתנז, וכך יצרה הזדמנות קלה יותר לתקיפה נוספת במקום. ואכן, כבר במכת הפתיחה ישראל הסתערה על נתנז ישירות עם פצצות עוצמתיות, ככל הנראה חודרות בונקרים. היא השמידה את החלק העילי של האתר, ונראה שהביאה לקריסת המבנה התת-קרקעי, שמצוי בעומק של עשרות מטרים מתחת לפני השטח. ההערכה הייתה כי הרס רב נגרם במקום, וגם אם חלק זה של האתר לא הושמד ² החשמל שנותק מהסרכזות במקום סחרר אותן והביא להשמדתן.

מכל מקום, אולי כדי לייצר "וידוא הריגה", המפציצים האמריקניים הטילו פצצה חודרת בונקרים על נתנז במוצאי שבת והשמידו את האתר התת-קרקעי באופן סופי.

הצעד הבא קדימה

מרכז המחקר המדעי באספהאן כלל כמה יחידות שונות שקשורות לתוכנית הגרעין, ובהן מבני מחקר, כורים קטנים שסיפקה סין, מרכז המרת אורניום ומנהרות תת-קרקעיות לאחסון החומר הבקיע. חשיבותו הגדולה של האתר, בעיני ישראל, הייתה בעניין הצעד הבא של הנשקת הגרעין: במרכז זה פעל המכון שמעבד את גז האורניום שהועשר בסרכזות לרמה צבאית, והופך אותו לחומר מתכתי שניתן להשתמש בו בפצצה גרעינית. כמו כן, פעל שם מרכז המרה של עפרות אורניום, אשר לוקח את המחצב הטבעי ומשנה את מצב הצבירה שלו לגזי, כדי שניתן יהיה להזרים אותו לתוך הסרכזות לצורך העשרתו.

ישראל תקפה את הצד המזרחי של האתר הזה בליל הפתיחה של המלחמה, ולפי הדיווחים השמידה את שני מפעלי העיבוד וההמרה ² וכך מנעה מאיראן את היכולת להמשיך להפוך אורניום מועשר לחומר המתכתי המצוי בפצצה, וחסמה אותה בפני המשך בניית המתקן הגרעיני. היא חזרה ופגעה במתקנים פעמים נוספות, וארה"ב תקפה אותו באמצעות טילי שיוט מסוג "טומהוק" ששוגרו מצוללות במהלך התקיפה על פורדו ונתנז.

השמדת האתר הזה, אלא אם כן קיים אתר מקביל לו באיראן שלא הוכרז עליו רשמית ולא מוכר למערב, תחסום את הדרך העצמאית של איראן להגיע לפצצה ולהעשיר עוד אורניום טבעי ²

ובכך היא מחזירה את התוכנית הרבה מאוד אחורה.

שני עניינים נוספים הקשורים באתר: מצויות בו מנהרות תת-קרקעיות לאחסון חומר בקיע, ושם הסוכנות הבינלאומית לאנרגיה אטומית (סבא"א) ראתה בפעם האחרונה את 400 הקילוגרמים שהעשירה איראן לרמה של 60 אחוזים לפני פתיחת המלחמה. מנהרות אלה נפגעו בתקיפה האמריקנית. בנוסף, ערב המלחמה, מיד אחרי שמועצת הנגידים של סבא"א פרסמה גינוי לאיראן בשל הפרתה את האמנה נגד הפצת נשק גרעיני (NPT), הודיעו האיראנים בתגובה כי יפתחו אתר העשרה שלישי. אתר זה, ככל הידוע לסבא"א, עתיד היה לקום באספהאן. לא ברור אם כבר היה קיים ואיראן רק הכריזה עליו, או שמדובר בתוכנית עתידית.

המתקן המבוצר

ערב התקיפה האמריקנית כולם חיכו למפציץ היקר בעולם כדי שיוכל לבצע את המלאכה החשובה של הפגיעה בפורדו. אומנם מדובר באתר ההעשרה הקטן יותר של האיראנים, עם כ-2,500 סרכזות, אך הוא היה ממוקם בבטון הר, במתקן ייעודי חסין להפצצות רגילות, ובעומק של כשמונים מטרים. המתקן הזה, לפי החשד, נועד לשמש להעשרה של אורניום עד לרמה הצבאית הדרושה לפצצה, וסבא"א הודיעה כי נמצאו בו שרידים של אורניום מועשר בדרגה גבוהה, כמעט צבאית.

ערב התקיפה האמריקנית, נראה שהאיראנים מילאו באדמה את פתחי האתר כדי לרכך את פגיעת הפצצות, אך ללא הועיל. לפי צילומי לוויין הפצצות האמריקניות חדרו למתקן דרך פתחי האוורור, ובסבירות גבוהה מאוד פגעו באולמות ההעשרה התת-קרקעיים² וככל הנראה הביאו להשמדתם. ייתכן שהמתקן כולו יצא משימוש. לדברי סבא"א, לאתר נגרם "נזק כבד". גם הוועדה לאנרגיה אטומית שבמשרד ראש הממשלה עדכנה שלשום כי תשתיות האתר בפורדו נהרסו, וכי התקיפות של ישראל וארה"ב הסיגו את תוכנית הגרעין שנים רבות לאחר

בהמשך דווח כי ייתכן ובאתר זה שמרה איראן את 400 הקילוגרם של האורניום שהועשר לרמה של 60 אחוזים, אך היא אמרה שהעבירה אותם משם ערב התקיפה. לא ברור אם טענה זו אכן נכונה, ואם האורניום אינו קבור בבטון ההר, מתחת להריסות.

המסלול החלופי

בשנת 2015, עוד לפני חתימת הסכם הגרעין (JCPOA), הפעילה הרפובליקה האסלאמית כור של מים כבדים באראכ. חשיבותו של הכור הזה היא ביכולתו להוות מסלול חלופי ליצירת פצצה גרעינית: בכור כזה ניתן לייצר חלקיקי פלוטוניום, חומר שאינו מצוי בטבע אך הוא בקיע מאוד, וניתן לבנות באמצעותו פצצה. לפי מבנה הכור שהוקם באראכ, ניתן היה להפיק ממנו די חומר לבניית שתי פצצות בשנה.

במסגרת הסכם הגרעין אמורה הייתה להיחתם ליבת הכור הזה, ובטון נשפך לתוך צינורות

הקירור שלו. אלא שגורמים איראניים הודו בהמשך כי הסתירו מסבא"א צינורות אחרים, שלא הורכבו, שיוכלו להחליף את אלה שנסתמו, וכנראה הליבה לא נסתמה. בניית הכור החלה מחדש לפני שנים אחדות, ולדברי צה"ל הוא אומנם טרם היה פעיל [?] אך פתיחתו הייתה צפויה בקרב. כשבוע לאחר תחילת המבצע הפציצו מטוסי חיל האוויר את הכור, ובצילומי לוויין נראה חור גדול בכיפה מעליו, המעיד כי הפצצה חדרה פנימה וככל הנראה גרמה שם נזק ניכר.

האתרים המשניים

מלבד ארבע המטרות הגדולות של תוכנית הגרעין, איראן הצהירה בפני סבא"א על קיומם של עוד כעשרים נקודות לפחות שבהן התבצעה פעילות הקשורה לתוכנית. סביר להניח שיש עוד נקודות שלא הצהירה עליהן, כך שבסך הכול יש לא מעט אתרים שחשיבותם נמוכה יותר.

פרצ'ין, למשל, הוא בסיס צבאי המרוחק כשלושים קילומטרים מטהרן. לפי ארכיון הגרעין, זהו האתר המרכזי שבו נעשתה עבודה להנשקת החומר הבקיע, כולל פיתוח מקור הנויטרונים [?] כלומר, זרם של נויטרונים שנורה לעבר האורניום המועשר ויוצר את תהליך הביקוע; וכן הכנת חומר הנפץ הפלסטי שעוטף את ליבת הפצצה, ויוצר את התהליך של דחיסת האורניום למרכז. אתר זה הותקף כבר באוקטובר, בתגובה של צה"ל על ליל הטיילים השני, ובמבצע הנוכחי הותקף הבסיס כמה פעמים.

בטהרן פעלו כמה מרכזים של תוכנית הגרעין, כולל מעבדות מחקר, כור מחקרי קטן, מטה ספנ"ד [?] הארגון שהוביל את פיתוח תוכנית הגרעין [?] וסדנאות לייצור סרכוזות מתקדמות. ישראל תקפה כמה מהמרכזים אלה במהלך המלחמה, וככל הנראה גרמה להם נזק רב.

אתר נוסף לייצור סרכוזות מצוי בכרג', עיר הררית המרוחקת כארבעים קילומטרים מהבירה טהרן. סבא"א הודיעה כי בשבוע הראשון של המבצע ישראל תקפה את האתר בכרג', ולדברי הסוכנות נהרסו שם שני בניינים שבהם יוצרו חלקים שונים של הסרכוזות.

ישנם גם מרכזים של תוכנית הגרעין שישראל כלל לא התקיפה, ככל הידוע, בין אם משום שחשיבותם משנית ובין אם מסיבות אחרות. כך למשל, מכרות האורניום בגצ'ין ובסקאנד לא נפגעו, וכך גם המפעל לייצור "עוגה צהובה" מאורניום טבעי בארדכאן. נוסף עליהם לא התקרבה ישראל לתחנת הכוח הגרעינית בבושהר, כור גרעיני להפקת חשמל שככל הידוע שימש למטרות אזרחיות בלבד. המתקן הזה הוא "כור חם", וכל פגיעה בו יכולה לגרום נזק קרינתי כבד, מלבד ההשפעה החמורה שתהיה לו על משק החשמל המקרטע של איראן, על כל ההשלכות המזיקות שיש לכך על אזרחיה הפשוטים.

הממד השני של תוכנית הגרעין הוא הידע שצברה איראן. ישראל קראה תיגר על האמרה שלפיה ניתן להשמיד את המתקנים הפיזיים אך לא את הידע שצברה איראן על הגרעין, ורדפה אחר מדעני הגרעין הבכירים באיראן. בסך הכול הצליחה לחסל כ-15 כאלה, ובהם כמה מהדמויות הבולטות שהובילו במשך שנים את התוכנית. חסרונן, בוודאי בכל הקשור לניסיון ומיומנות, יורגש

מאוד לאיראן אם תנסה להתניע מחדש את המיזם לפיתוח הפצצה. ישראל גם פגעה במוקד אחר של ידע הקשור לגרעין: היא תקפה ישירות את האתר שבו נשמר הגיבוי של ארכיון הגרעין, תשתית הידע של התוכנית כולה, שאת העותק המקורי שלה גנב המוסד מאיראן בשנת 2018. ישראל השמידה את הגיבוי, וכך נותרה טהרן ללא הארכיון שלה.

החומר הבקיע שפיתחה איראן, הממד השלישי בתוכנית, הוא אחת השאלות הגדולות שעודן פתוחות כעת: מה קרה ל-400 קילוגרם של אורניום מועשר לרמה של 60 אחוזים? צריך להדגיש שזו אחת הסיבות לדאגה של הקהילה הבינלאומית, שכן גם סבא"א ומדינות אירופה הדגישו שאין כמעט שימוש אזרחי לאורניום המועשר לרמה כזו ☐ וכי הוא עשוי לשמש רק לייצור נשק גרעיני.

לפני המתקפה, כאמור, אישר סבא"א שחומר זה היה מאוחסן באספהאן, אך לטענת האיראנים הוא הועבר מבעוד מועד. ככל הנראה היה חומר בקיע בכמות מסוימת בנתנו, וייתכן שמאות הקילוגרמים שהועברו מאספהאן אוחסנו בפורדו ☐ אלא שגם משם האיראנים טענו כי הוא הועבר. עם זאת, מומחים רבים מפקפקים בטענה זו. מכל מקום, האמריקנים הפציצו את התעלות התת-קרקעיות באספהאן, פגעו עוד באתר התת-קרקעי בנתנו וגם בפורדו. ייתכן שמאות הקילוגרמים הללו, כולם או חלקם, קבורים כעת מתחת להריסות. ייתכן שהושמדו, אך אולי ☐ כדברי האיראנים ☐ הם מצויים במקום בטוח. בעתיד עשויה להתקבל תשובה על כך. אם ימצאו, יצטרכו האיראנים לחשוב מה לעשות איתם, שכן מתקני ההעשרה כנראה הושמדו, וכך גם המרכז לעיבוד אורניום. במצב הנוכחי, ככל הידוע לנו, הם לא שמישים לאיראן.

בראייה עתידית

בטווח הזמן המיידי ישראל מוכרחה לגבש תמונת מצב עדכנית של הנעשה באיראן. מלבד הפגיעה בגרעין, ישראל שיבשה באופן מובהק את מערך הפיקוד והשליטה האיראני כבר בליל הפתיחה, כשחיסלה רבים ממפקדיו הצבאיים. היא הרגה שלושה רמטכ"לים איראנים ואת יורשו של אחד מהם, הפציצה מפקדות ובסיסים, חיסלה את צמרת חיל האוויר ומערך המודיעין של משמרות המהפכה, הרגה בכירים בכוח קודס, השיגה שליטה אווירית מוחלטת בשמי המדינה ועוד. בנוסף, היא פגעה קשה בתוכנית הטילים, ובייחוד במפעלי הייצור שלה, והוכיחה כי מערך הכטב"מים בפני עצמו ככל הנראה לא יעיל מול ההגנות שלנו. בה בעת, יש עוד שאלות לא פתורות כגון יציבות הממשל בטהרן, זהותם של כמה בכירים שגורלם לא ידוע ועוד.

אם תישמר הפסקת האש, איראן עשויה לפעול בשתי דרכים במקביל: ראשית, היא תנסה להגיע למסגרת הסכמית עם ארה"ב או מדינות אירופה על תוכנית הגרעין, מה שעלול להעמיד את ישראל בפני דילמה אם לציית למסגרת כזו. הרבה מאוד תלוי בהקשר זה בשאלת האכיפה, ועד כמה תהיה יעילה. אם ישראל סבורה שאין לאכיפה בהסכם משמעות, אסור לה להתחייב לקחת חלק במתווה כזה. שנית, האיראנים ינסו בעתיד להתחמש מחדש, להצטייד, להיעזר בבנות הברית ממוסקבה ומבייג'ין כדי לקדם את יכולותיה ☐ והפעם היא תונע מתוך תחושת נקם ורצון להשיב

הבעיה כאן היא הדינמיקה שהתפתחה מול ממשל טראמפ. מכיוון שהנשיא מעוניין מאוד לרצות את בסיסי הכוח המנוגדים של מפלגתו, הוא היה מוכרח השבוע גם להציג הישג בדמות חיסול תוכנית הגרעין במכה מהירה, אך גם הפסקת אש שתמנע מהאמריקנים לשקוע במלחמה לא-להם במזרח התיכון. הביטוי לכך היה ה"ברקס" שנתן לישראל בפני תקיפה עצימה באיראן אחרי הפסקת אש, עקב שיגור הטיל לצפון בשעות הבוקר של יום שלישי. השאלה אם זו גם הדינמיקה שתתקיים בעתיד בין ישראל לארה"ב, ואם מעתה והלאה הממשלה בירושלים תחויב "לבקש רשות" בכל מקרה של תקיפה. מכיוון שישראל נדרשת לסכל את ההצטיידות האיראנית בגרעין ובטילים, תהיה חשיבות גדולה לתשובה על השאלה הזאת.

אפשרות אחרת היא חידוש של הלחימה וקריסת הפסקת האש. ישראל מוכרחה להיערך גם לתסריט כזה, ולבנות מחדש לא מעט ממערכיה: המיירטים, החימוש, מאגרי הדלק ועוד. עליה גם לגבש מחדש "סל מטרות" שלפי הדיווחים מוצה במהלך המלחמה, ולוודא כי יהיו ברשימה זו מטרות איכותיות [?] בכירים במשטר ובממסד הצבאי, תשתיות ובסיסי צבא. לשם כך, אגב, מוכרחה ישראל להבין את מלוא היקף הפגיעה במתקנים העיקריים של איראן בתחום הגרעין והטילאות, אם יש צורך לחזור ולפגוע בהם, מה האפשרות לפגוע באתרים קטנים שטרם הותקפו או לחסל מדענים שעודם חיים.

בזירה הדיפלומטית צריכה ישראל להתכונן לכמה תרחישים: במקרה של הסכם גרעין, עליה לדחוף ולקדם מנגנוני פיקוח ואמות מידה שיהיו מתאימים לצורכי הביטחון שלנו. אך יש גם אפשרות להסכם חלקי, למשל, או הידרדרות ל"מלחמת התשה" מול טהרן, שתתנהל בעצימות נמוכה יותר, במקביל למאמץ המדיני, ותכלול תקיפות ספורדיות של חיל האוויר באדמת איראן לצד שיגור טילים בקצב מדוד.

כמו כן, ישראל מוכרחה להגביר את שיתוף הפעולה המודיעיני שלה עם בנות בריתה [?] ארה"ב, כמובן, אך גם מדינות אחרות [?] כדי לפקח על מצב תוכניות הגרעין והטילים, ולוודא כי כל פרט ידוע לנו. בהקשר זה, חשוב גם לסכל שיתופי פעולה שהאיראנים ינסו ליזום עם מדינות אחרות, ובפרט בתחום הגרעין. כך למשל, השבוע אמר הבכיר הרוסי דמיטרי מדבדב כי יש מדינות שישמחו להעביר לאיראן ראשי נפץ גרעיניים [?] אמירה שצריכה להדליק נורות אדומות מהבהבות בכל קהילת המודיעין המערבית.

בנוסף, יש לבחון את האפשרות של הגברת משטר העיצומים על איראן, ואולי אפילו לבדוק אם עדיין רלוונטי להפעיל את מנגנון ה"סנאפבק" להשבת העיצומים שהיו על איראן ערב הסכם הגרעין ב-2015. לכאורה, המניע לכך הוא העובדה שאיראן נמצאה על ידי סבא"א כמפרה את הסכם NPT, ועובדה יסודית זו לא השתנתה. להפך: נוספו לה עדויות אחרות כי היא התקדמה לגרעין, וסביר להניח שאולי תנסה לעשות זאת שוב.

העיצומים ממילא גם יכולים למנוע מאיראן לסייע לארגוני הפרוקסי האזוריים שלה ולגורמי טרור עולמיים לבצע פעולות נגד מטרות ואינטרסים מערביים, והם גם עשויים לעכב את פיתוח הטילים שלה [?] שבעתיד יוכלו להגיע גם עד מרכז יבשת אירופה, ואולי אפילו עד ארה"ב. הציוץ של הנשיא טראמפ ביום שלישי, שבו התיר לסין לקנות נפט מאיראן, הוא מגמה מדאיגה אל מול משטר הסנקציות הרצוי. יש לברר עם הממשל את טיבה והיקפה של מדיניותו העתידית.

להרחיב את הסכמי אברהם

בסופו של יום, יש לישראל סיבות רבות להיות מרוצה, ואף לחוש גאווה. ההרתעה שוקמה, צה"ל החיה את הדימוי הישראלי של נועזות ויצירתיות התקפית, ואף ביסס את מעמדה של ישראל כמעצמה מעצמה אזורית. ההצלחה הישראלית מעוררת תקווה שיהיה ניתן להרחיב את מעגל המדינות שחברות בהסכמי אברהם, ולכלול בהן חלק מהמדינות באזור שטרם נרמלו את יחסייהן עם ישראל.

מבצע מורכב מאוד, שהתריעו עליו במשך שנים, הפך למערכה של הפצצות בלתי פוסקות באיראן, כמעט ללא אתגור ומבלי שאף אחד מטייסינו נפגע. תוכנית הגרעין הוחזרה ככל הנראה שנים רבות לאחור, והאיראנים יחשבו היטב כיצד לחדש אותה מבלי שיתגלו. תוכנית הטילים נפגעה, וכעת יש זמן להיערך לסיבובים נוספים. ארה"ב פרעה את השטר של הערבות לביטחונה של ישראל, ויש לקוות כי רבים ראו זאת ובינו את ההשלכות של הברית בין שתי המדינות.

בטווח הזמן הקרוב, כל סיבוב נוסף עם איראן יתחיל מנקודת פתיחה טובה יותר, עם ביטחון וניסיון ישראלי רב יותר. אסור להיתפס לשאננות, אבל כנראה מצבנו טוב בהרבה מבעבר. הסכנה לא תחלוף כל עוד משטר האייתוללות קיים, אך לפי שעה אפשר לתת לעצמנו דקה להסתכל לאחור ולהעריך בחיוב את מה שעשינו. ואז, זמן קצר לאחר מכן, צריך לקום ולהתכונן שוב לסבב הבא מול טהרן.

פורסם במקור ראשון, בתאריך 27 ביוני, 2025